

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

**TOM CLANCY
MARK GREANEY**

**VECTOR
DE ATAC**

Traducere din limba engleză și note
GABRIEL STOIAN

RAO CLASS

PERSONAJE PRINCIPALE

Guvernul Statelor Unite

- JOHN PATRICK „JACK“ RYAN: președintele Statelor Unite
- ARNOLD VAN DAMM: șeful de personal al președintelui
- ROBERT BURGESS: secretarul apărării
- SCOTT ADLER: secretar de stat
- MARY PATRICIA FOLEY: director al serviciilor naționale de informații
- COLEEN HURST: consilier pentru probleme de securitate națională
- JAY CANFIELD: director al Agenției Centrale de Informații
- KENNETH LI: ambasador în China
- ADAM YAO: ofițer operativ, Serviciul Național Clandestin, Agenția Centrală de Informații
- MELANIE KRAFT: ofițer analist, Agenția Centrală de Informații (deținută la Biroul directorului Informațiilor Naționale)
- DARREN LIPTON: agent special, Biroul Federal de Investigații, Secția Securitate Națională, divizia de contrainformații

Armata Statelor Unite

- AMIRALUL MARK JORGENSEN: comandanțul Flotei Pacificului
- GENERALUL HENRY BLOOM: Forțele Aeriene ale Statelor Unite, comandanț al Comenzii Cibernetice a Statelor Unite
- CĂPITAN BRANDON „TRASH“ WHITE: Corpul de Pușcași Marini al Statelor Unite, pilot pe F/A-18C Hornet

- MAIOR SCOTT „CHEESE“ STILTON: Corpul de Pușcași Marini al Statelor Unite, pilot pe F/A-18C Hornet
- OFIȚER SECUND MICHAEL MEYER: Marina Statelor Unite, comandant al echipei şase SEAL

Campus

- GERRY HENDLEY: director al companiei Hendley Associates/director al Campusului
- SAM GRANGER: director al operațiunilor
- JOHN CLARK: ofițer operativ
- DOMINGO „DING“ CHAVEZ: ofițer operativ
- DOMINIC CARUSO: ofițer operativ
- SAM DRISCOLL: ofițer operativ
- JACK RYAN Jr.: ofițer operativ/analist
- RICK BELL: directorul departamentului de analiză
- TONY WILLS: analist
- GAVIN BIERY: director al departamentului de tehnologie informatică

Chinezii

- WEI ZHEN LIN: președinte al Republicii Populare Chineze/secretar general al Partidului Comunist Chinez
- SU KE QIANG: președinte al Comisiei Militare Centrale a Chinei
- WU FAN JUN: ofițer de informații, Ministerul Securității Statului, Shanghai
- DOCTOR TONG KWOK KWAN, pseudonim „CENTRU“: director al operațiunilor de rețele de computere al Ghost Ship
- ZHA SHU HAI: pseudonim „FASTBYTE22“: infractor cibernetic dat în urmărire internațională de Interpol
- CRANE: lider al „Celulei Vancouver“
- HAN: proprietar de fabrică și falsificator de produse de tehnologie avansată

Personaje suplimentare

- VALENTIN OLEGOVICI KOVALENKO: fost ofițer SVR (serviciul de informații externe al Rusiei), rezident asistent la centrala din Londra

- **TODD WICKS:** director de vânzări al companiei Advantage Technology Solutions
- **CHARLIE „DARKGOD“ LEVY:** hacker amator
- **DOCTOR CATHY RYAN:** soția președintelui Jack Ryan
- **SANDY CLARK:** soția lui John Clark
- **DOCTOR PATSY CLARK:** soția lui Domingo Chavez, fiica lui John Clark
- **EMAD KARTAL:** fost ofițer libian de informații, specialist în comunicații

PROLOG

Pe foștii ofițeri operativi ai Serviciului de Securitate Jamahiriya (SSJ), temutul serviciu de informații al Libiei sub conducerea lui Moammar Gaddafi, îi pândeau vremuri sumbre. Membrii SSJ care reușiseră să supraviețuască revoluției din patria lor erau acum împrăștiati și se ascundeau, temându-se de ziua în care trecutul lor plin de cruzime și brutal avea să îi ajungă din urmă cu aceeași ferocitate și brutalitate.

În anul precedent, după căderea capitalei Tripoli în mâinile rebelilor susținuți de Occident, unii ofițeri operativi rămăseseră în Libia, sperând că, schimbându-și identitatea, aveau să scape de represalii. Acest lucru a dat rareori roade, deoarece alții le știau secretele și erau mult prea dornici să îi deconspire revoluționarilor vânători de capete, fie pentru a se răzbuna, fie pentru a intra în grațiile noilor stăpâni. Spioniții lui Gaddafi aflați încă în Libia au fost scoși din ascunzători, torturați, iar apoi uciși; cu alte cuvinte, erau tratați aşa cum meritau, deși Occidentul nutrise naiva speranță că procesele drepte pentru crimele din trecut aveau să fie la ordinea zilei după ce rebelii acaparau puterea.

Însă după moartea lui Gaddafi, revoluționarii s-au dovedit la fel de neîndurători ca și regimul de dinainte.

Noul stăpân era la fel de nemilos ca și cel vechi.

Unii spioni mai destupați la minte din SSJ au reușit să fugă din Libia fără a fi prinși, iar alții s-au refugiat în alte țări africane. Tunisia era aproape, dar ostilă față de foștii agenți din slujba Câinelui Turbat al Orientului Mijlociu, o poreclă elocventă dată lui Gaddafi de către Ronald Reagan. Ciadul era o țară dezolantă și la fel de neprimitoare pentru libieni. Câțiva au reușit să

ajungă în Algeria, iar alții în Nigeria, și în ambele țări aceștia s-au văzut oarecum în siguranță, însă ca oaspeți ai acelor țări extrem de sărace perspectivele lor erau extrem de limitate.

Cu toate acestea, câțiva oameni din fostul Serviciu de Securitate Jamahiriya s-au descurcat mai bine decât colegii lor vânați de revoluționari, deoarece dețineau un avantaj considerabil. Ani de zile, această mică celulă de spioni acționase nu doar în interesul regimului Gaddafi, ci și pentru îmbogățire personală. Membrii acesteia acceptau activități după orele de program, atât în Libia, cât și în afara granițelor ei, îndeplinind tot felul de misiuni încredințate de elemente din lumea crimei organizate, pentru Al-Qaeda, Consiliul Revoluționar Umayyad, și chiar pentru servicii de informații ale unor țări din Orientul Mijlociu.

În această activitate, grupul suferise pierderi chiar înaintea prăbușirii guvernului libian. Câțiva membri fuseseră lichidați de agenți americani cu un an înainte de moartea lui Gaddafi, iar în timpul revoluției, alții au murit în portul Tobruk, în cursul unui raid aerian al NATO. Alți doi au fost capturați în Misrata, când au încercat să se îmbarce pe un avion, după care au fost tratați cu șocuri electrice și au fost atârnăți goi în cărlige de carne într-o piață. Însă șapte supraviețuitori ai celulei au reușit să fugă din țară și, deși în timpul anilor de misiuni în afara serviciului nu se îmbogățiseră, când a sosit momentul să sară ca niște şobolani de pe nava numită Jamahiriya Arabă Socialistă Populară Libiană, legăturile lor pe plan internațional i-au ajutat să rămână în siguranță față de rebelii de acasă.

Cei șapte au ajuns la Istanbul, Turcia, unde au fost sprijiniți de elemente ale lumii interlope locale care le datorau multe servicii. Curând, doi dintre ei au părăsit celula și și-au găsit slujbe curate. Unul a devenit agent de securitate al unui magazin de bijuterii, iar celălalt și-a găsit o slujbă la o fabrică de mase plastice.

Ceilalți cinci au continuat să lucreze în spionaj și s-au organizat ca o unitate extrem de experimentată de profesioniști în domeniul informațiilor. De asemenea, au încercat să se concentreze atât asupra securității personale, cât și asupra celei profesionale, știind că se puteau feri de amenințarea represaliilor din partea agenților noii guvernări a Libiei, aflată de cealaltă parte a Mediteranei, doar respectând cu strictețe aceste cerințe.

Această atenție acordată securității i-a ferit de necazuri vreme de câteva luni, însă apoi s-a instalat neglijență, iar unul dintre ei a devenit prea sigur de sine și nu a procedat aşa cum i se ceruse. Încălcând regulile de securitate personală, el a contactat un vechi prieten din Tripoli, iar acesta din urmă, un om care își declarase sprijinul față de noul regim pentru a rămâne cu capul pe umeri, a raportat acest contact către noul serviciu de informații, aflat la începuturile sale.

Cu toate că au fost entuziasmați de știrea că un grup de vechi dușmani fusese descoperit la Istanbul, oamenii din noua organizație nu aveau puterea de a acționa în baza acelei informații. Infiltrarea unui grup într-o capitală străină cu scopul de a ucide sau captura nu era o acțiune posibilă pentru niște agenți care abia reușeau să se orienteze în clădirea care le era sediu.

Însă acea informație a fost depistată de alt serviciu secret care avea deopotrivă motivele și mijloacele necesare pentru a acționa.

Curând, membrii celulei de foști ofițeri operativi ai SSJ din Istanbul au devenit ținte. Nu ale revoluționarilor libieni care doreau să lichideze și ultimele vestigii ale regimului Gaddafi. Nu ținte ale vreunui serviciu occidental de informații care ținea să regleze conturile cu membrii unei organizații de spionaj care le fuseseră dușmani.

Nu, cei cinci libieni au devenit ținte ale unei echipe neoficiale de asasini din Statele Unite ale Americii.

Cu mai bine de un an în urmă, un membru al celulei SSJ împușcase mortal un bărbat pe nume Brian Caruso, fratele unuia dintre americani și prieten cu ceilalți. Ucigașul murise la scurt timp după aceea, însă celula lui a continuat să existe, supraviețuind revoluției, iar acum oamenii ei duceau o viață înfloritoare în Turcia.

Însă fratele lui Brian și prietenii lui nu puteau uita.

Și nu puteau nici să ierte.

UNU

Așteptând căderea nopții, cei cinci americani au rămas ascunși ore în sir în decrepita cameră de hotel.

Rafalele de ploaie călduță răpăiau în fereastră, producând singurele zgomote din camera cu fundată în semiîntuneric, asta pentru că nu prea aveau ce să discute. Acea cameră slujise ca bază de operațiuni a echipei, deși, în timpul șederii lor peste weekend, patru dintre ei se cazaseră la alte hoteluri din oraș. După ce pregătirile fuseseră încheiate, cei patru plecaseeră de la hotelurile lor și verificau echipamentele împreună cu cel de-al cincilea membru al echipei.

Deși acum erau neclintiți ca niște stânci, în săptămâna ce trecuse avuseseră foarte multe lucruri de făcut. Supravegheaseră întele; elaboraseră planurile operațiunii; își stabiliseră acoperiri, memoraseră rutele primare, secundare și terțiare de exfiltrare și coordonaseră logistica misiunii pe care urmău să o execute.

Însă pregătirile erau terminate, iar acum nu puteau decât să aștepte întunericul.

Uruitul de tunet s-a rostogolit dinspre sud, iar un fulger, departe în largul Mării Marmara, a iluminat vreme de o clipă cele cinci statui din încăpere, după care bezna le-a învăluit din nou.

Hotelul era situat în cartierul Sultan Ahmet din Istanbul și fusese ales drept casă conspirativă a echipei întrucât avea parcare proprie pentru vehiculele lor și datorită faptului că era cam la aceeași distanță față de locul în care aveau să se desfășoare operațiunile ceva mai târziu. Cu toate acestea, nu aleseră hotelul pentru cuverturile din material plastic, holurile mizere,

personalul morocănos sau pentru duhoarea fumului de opiu care predomina în căminul pentru tineret de la parter.

Dar americanii nu se plângneau de condițiile de cazare, deoarece gândul le era doar la misiunea care îi aștepta.

La ora șapte seara, liderul celulei a coborât ochii spre ceasul cronograf de la încheietura mâinii; era prins peste un bandaj care îi acoperea toată mâna și o parte a antebrațului. După ce s-a ridicat de pe un scaun din lemn, a spus:

– Vom pleca de aici unul câte unul. La intervale de cinci minute.

Ceilalți – doi așezați pe patul presărat cu excremente de şobolani, unul, rezemat de zid, lângă uşă, iar ultimul, așezat lângă fereastră – au dat aprobator din cap.

– La naiba, e clar că *nu* îi place să ne desfășurăm aşa, a continuat liderul. Nu aşa facem noi treburile. Însă, sincer să fiu... condițiile ne dictează modul de acțiune. Dacă nu le lovим în același timp pe javrele astea, se va da alarmă și se vor împărația cât ai clipi ca niște gândaci.

Ceilalți l-au ascultat fără să comenteze. În ultimele zile analizaseră totul de cel puțin zece ori. Știau dificultățile, riscurile, dar și rezervele exprimate de liderul lor.

Numele acestuia era John Clark; executa astfel de operațiuni încă dinainte ca omul cel mai Tânăr din echipă să se fi născut, astfel încât cuvântul lui avea greutate.

– Domnilor, v-am mai spus, dar vă rog să-mi faceți pe plac de data asta. N-are rost să dovediți stil în treaba asta. A făcut o pauză. Acționați și plecați. Rapid și cu sânge rece. Fără ezitare. Fără milă.

Toți au dat din cap la unison.

Clark și-a încheiat recomandările, apoi și-a tras o haină de ploaie de culoare bleumarin peste costumul din trei piese croit din stofă cu dungi fine. S-a apropiat de fereastră și a întins mâna stângă, strângând-o pe cea a lui Domingo „Ding“ Chavez. Ding purta o haină de piele trei sferturi și o căciuliță mare. La picioarele lui se afla o geantă din pânză groasă.

Ding a văzut broboane de transpirație pe fața mentorului său. Știa că avea dureri, dar nu se plânsese niciodată în cursul săptămânii. A întrebat:

– John, ești pregătit pentru operațiune?

Clark a dat afirmativ din cap.

– Mă descurc eu.

John i-a întins apoi mâna lui Sam Driscoll, care s-a ridicat de pe pat. Purta o geacă din material de blugi și pantaloni la fel, dar avea și apărători de genunchi și coate, și pe pat, alături de locul în care se așezase, se afla o cască de motociclist stând pe o parte.

– Domnule C., a spus Sam.

– Ești pregătit să strivim muștele astea? l-a întrebat John.

– Cât se poate de pregătit.

– Totul ține de orientare. Dacă reușești asta, ține-o tot aşa, și lasă inerția să facă restul.

Sam a confirmat cu o mișcare din cap, în timp ce un alt fulger a iluminat încăperea.

John s-a apropiat de Jack Ryan Jr. Acesta era îmbrăcat în negru din cap până în picioare; pantaloni din bumbac, un pulover tricotat și o mască tricotată trasă peste față, astfel încât arăta ca o căciuliță, asemănătoare cu aceea purtată de Chavez. În picioare avea pantofi cu tâlpi ușoare, care arătau ca niște papuci negri. După ce i-a strâns mâna, Clark i-a spus Tânărului de douăzeci și șapte de ani:

– Noroc, Junior.

– O să mă descurc.

– Știu asta.

În cele din urmă, John a dat ocol patului și l-a strâns de mâna stângă pe Dominic Caruso. Acesta din urmă purta o bluză de trening de culoare roșie cu auriu și o eșarfă de un galben sclipitor, pe care scria cu roșu cuvântul *Galatasaray*. Costumația lui ieșea în evidență față de culorile închise ale hainelor celor din cameră, însă înfățișarea lui era mult mai puțin sclipitoare decât îmbrăcămîntea.

Cu o expresie severă pe față, Dominic a spus:

– Brian a fost fratele meu, John. N-am nevoie de...

Clark l-a întrerupt:

– Am discutat despre asta.

– Da, dar...

– Fiule, indiferent ce fac cele cinci ținte ale noastre aici, în Turcia, operațiunea asta trece dincolo de simpla răzbunare a fratelui tău. Cu toate ~~astea...~~ astăzi suntem toți frați cu Brian. Suntem alături în operațiunea asta.

– Adevărat. Dar...

– Vreau să te concentrezi asupra misiunii. Nimic altceva. Fiecare dintre noi știe ce are de făcut. Nenorociții ăștia din SSJ au comis și alte crime împotriva poporului lor și împotriva Statelor Unite. Iar din activitățile lor de acum este limpede că nu pun la cale nimic bun. Nimeni altcineva nu-i va putea opri. Depinde de noi să îi eliminăm.

Dom a dat din cap cu un aer abătut.

– Nenorociții o vor încasa, a adăugat Clark.

– Știu.

– Ești pregătit de acțiune?

Tânărul bărbos și-a ridicat bărbia. L-a privit în ochi pe Clark.

– Bineînțeles, a spus Tânărul pe un ton hotărât.

Imediat după aceea, John Clark și-a ridicat servietă cu mâna teafără și a plecat din cameră fără să mai scoată vreo vorbă.

Ceilalți patru americani și-au verificat ceasurile, după care au rămas în picioare ori s-au așezat, ascultând răpăitul stropilor de ploaie lovind fereastra.